

Dag Dolf, dag wandelaars, lieve wandel-
vrienden / vriendinnen.

Vandaag 6 juli van Finisterre naar Muxia
gelopen. Een heel indrukwekkend, ander schier-
eiland, ook het einde van de wereld. De
Atlantische Oceaan steeds als een bulderend
natuurgeweld naast de route. Het lijkt alsof
er een trein in adiantocht is, zelfs nu de
oceaan rustig is.

Het was een lange route, ruim 31 km, maar
mooi, mooi, mooi. Ik ben een beetje bevangen
door de schoonheid van dit mooie kust-
gebied in Galicië.

Tot mijn verrassing wordt hier een diploma
uitgereikt als je deze route helemaal uitloopt.
Onderweg nog een zware "hindernis". Door
een natte beek met grote stapstenen. Halverwege
verlies ik mijn stok waarmee ik de diepte peil.
Ik ga weer terug. Trek mijn sokken en schoenen
uit, die nat zijn, vind een andere stok en probeer
het opnieuw op sandalen. Ik vind het heel eng
de stenen zijn groen, glibberig en liggen ver uit
elkaar. Nu zijn én schoenen én sandalen nat!
Schoenen en inlegzolen met mijn handdoek afdrogen
(hiermee moet ik mezelf vanavond na het douchen
ook nog afdrogen). mijn handdoek en sandalen
wapperen in de wind, vastgebonden aan mijn
rugzak. Het komt goed, zoals alles in het
leven goedkomt. Ik voel me tevreden en gelukkig